

[Camre]

lige budgetter, for det har været realistisk, og vi ville gøre det samme. Jeg mener, det er et udtryk for en anerkendelse af, at regeringen faktisk på en række områder har haft en heldig hånd.

Vi kan så være uenige i den sociale fordeling, men på en række områder – det gælder renten, det gælder inflationen, det gælder beskæftigelsen – har regeringen haft en heldig hånd, og vi kunne da godt i en stille stund sige: jamen der var da mange af de ting, som vi gerne ville have været med til at præge udviklingen på. Vi tror også, at vi på nogle områder kunne have gjort det uden nogle smertelige sidevirkninger, der ikke har vejet så tungt for regeringspartierne, som de har vejet for os.

Der er altså ikke tale om, at vi, om jeg så må sige, kasserer det udgiftsniveau og det indtægtsniveau, regering kommer med, men regeringen har et behov for hele tiden at fremstille situationen, som om vi gjorde det, fordi det skal bruges til at bevise Socialdemokratiets påståede uansvarlighed. Det er ikke de elementer, kritikken går på, hr. finansminister.

Vi har i dag diskuteret skattetryk, og når jeg hører ministerens udlægning af begrebet skattetryk, så får jeg jo nærmest det indtryk, at skattetrykket er et udslag af nogle automatiske virkninger. Jeg forstår godt, at finansministeren og hans regeringspartier har meget brug for den diskussion, for jeg mærker jo også, hvorledes fru Pia Kjærsgaard bider i Det Konservative Folkepartis og måske i ganske særlig grad i Venstres højrefløj med sin stadige kritik på dette område.

Jeg føler, jeg må sige til ministeren, at der ikke er sådan en automatik i skattetrykkets udvikling, for hvis det bare var sådan nogle ting, som egentlig ikke var ønskede, og som var rent automatiske, så tror jeg ikke, at forhøjelser på det ene område efter det andet var indgået i næsten samtlige regeringens indgreb i de 4 år. Jeg kritiserer ikke, at det er sket, men jeg synes, at regeringen skal stå ved dem. Vi har ikke sagt, at det var overflødig, men når vi har kritiseret, har det været på den sociale sammensætning af visse af regeringens besparelser og visse af regeringens indtægter.

Finansministeren gjorde også meget ud af udgiftssiden og sagde: hvad er det nu, Socialdemokratiet vil, lad os nu se, hvad det er

for ændringer. Hertil vil jeg sige, at det får ministeren naturligvis at se, men dette er altså ikke debatten om ændringsforslagene. Den kommer senere, og jeg må forbeholde mig, at der stadig væk er godt og vel en god måned til, at vi skal have den diskussion.

Så siger ministeren om konkrete punkter på udgiftssiden, at Socialdemokratiet først er blevet aktivt på miljøområdet i opposition. Det kan da vist ikke være alvorligt ment. Det var faktisk finansministerens parti og mit, der imod samtlige andre partier her i salen gennemførte miljøloven, og finansministeren er så gammel i gårde, at han i detaljer ved, hvor svært det har været at få forbedringer igennem med vekslende flertal på hele miljøområdet. I denne regerings tid er der sket nogle fremskridt specielt på områder, som det grønne flertal har gennemtvunget, og hvis man ser udgifterne på miljøområdet gennem finanslovene op igennem 1970'erne, fra vi fik den første miljølov i 1973, så har der været en stadig stigning.

Jeg hæfter mig ved, at statsministeren i sin åbningstale bl.a. om miljøproblemet sagde følgende, og jeg citerer fra Folketingstidende 1986-87, sp. 11:

»Der er ikke ubegrænsede økonomiske midler til rådighed. Men regeringen mener, at der er påtrængende opgaver, som godt kan løses inden for forholdsvis snævre økonomiske rammer.«

Jeg vil gerne til den debat, der har været i dag om miljøproblemerne, sige, at det ikke er Socialdemokratiets opfattelse, at de problemer, vi står over for på miljøområdet, kan løses inden for snævre økonomiske rammer. Det vil hurtigt blive enormt dyrt, hvis vi ikke i tide bruger de fornødne midler – måske så dyrt, at vi end ikke nogen sinde får mulighed for at løfte opgaven.

Må jeg så sige om spørgsmålet sociale udgifters niveau og kritik eller ikke kritik: ja, vi har ført en kritik frem over, at der specielt er nogle mindretalsgrupper, som har båret en uforholdsmæssig stor del af stramningen. Vi har ligesådan på indkomstpolitikens område fremført kritik af, at stramningerne især har ramt offentligt ansatte og størstedelen af LO-området, mens store lønmodtagerområder og også områder inden for de selvstændigt erhvervsdrivende er gået fri. Det mener vi har haft negative virkninger ud over det,